

ΖΟΥΜΕ ζορισμένοι ανάμεσα στις μασέλες της πολύμορφης καταπίεσης, είτε αυτή λέγεται σχολείο, είτε οίκογένεια ή πατρίδα και ότιδήποτε άλλο. Οί μπαμπάδες, οί δάσκαλοι, οί παπάδες, οί μπατσοί, οί καθοδηγητές μας γενικά, μάς τραβάνε από τό αὐτί οδηγώντας μας στήν κατάντια τους. Ἡ μερίδα αὐτή της κοινωνίας ἔχει βρεῖ χιλιάδες τεχνάσματα ὥστε κυριολεκτικά ἡ κάθε κίνησή μας νά προκαθορίζεται, νά προσδιορίζεται, νά καλουπώνεται, νά κοστολογεῖται, νά παραμορφώνεται καί τελικά νά νιώθουμε ἀσφαλεῖς μέσα στήν ἀνασφάλεια. Καί μέ τήν ἐμφάνισή μας πάνω στή γῆ χυμᾶνε σάν τά κοράκια στό ἀδύναμο καί ἀπροσάρμοστο ζῶο νά μάς κατασπαράξουν, νά μάς ρουφήξουν κάθε σταγόνα λεύτερου αἵματος. (Τουλ-άχιστον ἔχουν μιὰ σειρά, μιὰ προκαθορισμένη τακτική!...) Κι ἔτσι γνωρίζουμε ἀπό τή μικρή ἡλικία μας τήν καταπίεση, κατ'ἀρχήν στήν οἰκογένεια. Μεγαλώνοντας συνήθως μέσα σέ μιὰ μικροαστική ἢ προλεταριακή οἰκογένεια, της ὁποίας τά "κεφάλια" (μπαμπᾶς-μαμά) εἶναι ἐπηρεασμένα ἀπό τήν ἰδεολογία τοῦ κράτους, της θρησκείας, της πατρίδας, κλπ., ἡ μορφή αὐτῆς της καταπίεσης εἶναι ἀποδεικτὴ (βέβαια ἀνοικειοθελῶς), εἶναι ὅμως καί θεραπεύσιμη. Προσπαθοῦν κι αὐτοί νά μεταδώσουν ὅ,τι τοὺς πιπύλιζαν στά μυαλά τους τόσα χρόνια οἱ "ἄρχοντες" ἔτσι ὥστε ἡ σημερινή νεολαία νά παραμείνει στά ἴδια πλαίσια μ'αὐτοὺς, νάκολουθήσει τόν ἴδιο δρόμο προσπαθώντας νά ἀποτρέψουν κάθε λογῆς ἐξέγερση αὐτορρητισμοῦ.

Μετά τόν ἐπίμαχο "ἀγῶνα" τῶν γονιῶν μας μάς ρίχνουν κι αὐτοί μέ τή σειρά τους στά χέρια τοῦ σχολείου (χωρίς βέβαια νά πάψει καί ἡ καταπίεση ἀπ'αὐτούς). Σ'αὐτό τό ὑπέροχο ἄντρο της μαλακίας ὅπου ἡ καταπίεση ἐξασκεῖται ἀπ'ὀρισμένα καθηγητάκια, πού δέν κάνουν τίποτα ἄλλο ἀπ'τό νά μεταδίδουν μέσω τάχα της ἐπιστήμης τήν ἰδεολογία της ἀρχουσας τάξης. Στό σχολεῖο γνωρίζουμε τόν ἀτομικισμό, τήν ἐκμετάλλευση ἀνθρώπου ἀπό ἄνθρωπο σάν φυσική συνέπεια της διαφορᾶς "μυαλοῦ" ὅπως λένε,* τήν πορωμένη ἡθική τους πού ἀναπτύσει τίς ἀντισεξουαλικές σχέσεις μεταξύ τῶν νέων, τήν ἀνάγκη της ὑπαρξης τοῦ ἔθνους, της οἰκογένειας, της ἐργασίας, τοῦ μπιλιάρδου, τήν ἀνάγκη πολιτικοποίησής μας σέ κάποιο κόμμα πού ἄλλοι γράφουν, ἄλλοι διαβάζουν κι ἄλλοι πληρώνουν, καί τέλος τήν ἀνάγκη τοῦ ἀφανισμοῦ μας ἀπό κάποια ἐχθρική ὀβίδα σέ περίπτωση ἀνάγκης ὑπεράσπισης της πατρίδας"μας". Τελικά ἀφοῦ μάς "στραγγίξουν" καλά μάς τοποθετοῦν σέ κάποια πολυκατοικία, τρίτος ὄροφος, ἀριθμός δωματίου 32 καί σκύβοντας καί γλύφοντας στήν ὑπόλοιπη ζωὴ μας μάς "χαρίζουν" ἀνέσεις (αὐτοκίνητο, τηλεόραση, κότερα, κλπ.) γιά ξεκούραση μέ τήν ὁμορφὴ καί πιστὴ γυναικούλα μας ἢ τό σοβαρὸ ἀντρούλη μας μαζί μέ τά καλοντυμένα παιδάκια μας. "Ε, ὅχι λοιπόν. Φτάνει πιά ἡ σφαλιάρα. Εἴμαστε ἀποφασισμένοι νά ζήσουμε χωρίς παρωπίδες, νά διαλέξουμε μονάχοι μας τό δρόμο μας, νά ἀντιδράσουμε ἐπιτέλους σέ κάθε ἐξάρτηση εἴτε μέσα στό σχολεῖο, εἴτε στό πάρκο, εἴτε στό σπίτι μας. Γι'αὐτό ἡ ἐξέγερσή μας δέν θά περιορίζεται μέσα στό σχολεῖο ἀλλὰ σέ ὅλο τόν κοινωνικό χῶρο πού ζοῦμε. Δέν εἶναι πιά καιρός;

Μαθητικὴ Παρέα Ἀναρχικῶν Κοκκινιάς Μ.Π.Α.Κ.

* Ἐνῶ γνωρίζουμε ὅτι οἱ καθημερινές συνθῆκες διαμορφώνουν τό νευρικό σύστημα τοῦ ἐγκεφάλου κάθε ἀνθρώπου, καί τό ὅτι οἱ συνθῆκες εἶναι διαφορετικές σέ κάθε ἄτομο ἐπομένως καί ἡ ἀνάπτυξη τοῦ "μυαλοῦ" θά εἶναι διαφορετική.